

zaprt. Po vojni je nekaj časa predaval na zagrebški univerzi, od leta 1920 pa na ljubljanski, kjer je bil 17. aprila 1921 imenovan za rednega profesorja za botaniko. Organiziral je botanični inštitut, laboratorije in knjižnico ter si prizadeval za iskanje slovenskih izrazov za razne pojme rastlinske anatomije in fiziologije. S svojim znanjem in nasveti je pomagal vrtnarjem in kmetom ljubljanske podružnice Sadjarskega in vrtnarskega društva, da so prišli do boljših pridelkov.

V letih 1922–1924 je bil tudi prvi predsednik jugoslovanske zimsko-športne zveze (Jugoslavenski zimsko-sportski savez). Na prvi zimskošportni mednarodni konferenci v Pragi je zastopal Jugoslavijo in vodil zimsko ekipo na mednarodna tekmovanja na Češko. Švedska smučarska zveza ga je imenovala za svojega častnega člana.

Bil je tudi eden od pomembnejših pobudnikov ustanovitve Triglavskega narodnega parka. Ko je bil leta 1924 ustanovljen Alpski varstveni park, je Jesenko s študenti načrtoval del njegove meje v Dolini Triglavskih jezer. Tudi kasneje je tam s študenti vsako poletje raziskoval alpsko floro in pripomogel k trajnemu varstvenemu statusu parka, zagotovljenemu sicer šele leta 1981, dolgo po njegovi smrti. Poleti 1932 se je ponesrečil pri plezanju v steni Komarče, kjer je popisoval rastline. Z zlomljeno hrbtenico so ga prenesli v bolnišnico v Ljubljani, kjer je 14. julija umrl. Biotehniška fakulteta v Ljubljani od leta 1972 podeljuje Jesenkova priznanja oz. nagrade za dosežke v biologiji na Slovenskem.

Gregor Gartner

Milan Škerlj – 150

Milan Škerlj se je rodil 4. septembra 1875 v Ljubljani. Gimnazijsko izobraževanje je zaključil v Novem mestu, po opravljenem vojaškem roku pa se je vpisal na Pravno fakulteto. Doktoriral je na Dunaju leta 1898. Poklicno pot je začel v Novem mestu, nadaljeval pa v Mokronogu, Gradcu in na Dunaju. V času službovanja na avstrijskem pravosodnem ministrstvu je sodeloval pri pripravi zakona o družbah z omejenim jamstvom, kar priča o njegovi zgodnji vključenosti v razvoj gospodarskega prava. Prejel je štipendijo avstrijskega ministrstva za izobraževanje, ki je bila namenjena bodočim univerzitetnim profesorjem. Študij je nadaljeval v Leipzigu – tedanjem središču nemške pravne znanosti, kjer so se izobraževali tudi številni poznejši slovenski profesorji prava. Po koncu prve svetovne vojne je deloval v poverjeništvu za pravosodje v Ljubljani, kjer je pomembno prispeval k organizaciji sodnega sistema na območju Slovenije. Ob ustanovitvi Pravne fakultete Univerze v Ljubljani je bil imenovan za honorarnega profesorja za trgovsko, menično in čekovno pravo, s čimer je začel svoje intenzivno znanstveno in pedagoško delovanje na teh področjih. Kmalu zatem je izdal Menično pravo, prvi slovenski pravni učbenik s tega področja. Leta 1924 je bil imenovan za rednega profesorja Pravne fakultete.

Milan Škerlj (dLib)

Škerljeva široka pravna razgledanost se je odražala v številnih znanstvenih razpravah, med katerimi izstopa študija Uredba o zaščiti industrijske lastnine, objavljena v Zborniku znanstvenih razprav Pravne fakultete. V študijskih letih 1924/25 in 1933/34 je opravljal funkcijo dekana Pravne fakultete. Poleg akademskega dela je bil dejaven član stalnega zakonodajnega sveta, v okviru katerega je sodeloval pri pripravi pomembnih zakonodajnih besedil, med drugim zakonov o menici, čeku, gospodarskih zadrugah, pomorskem pravu, advokaturi ter pri dopolnitvah trgovinskega zakonika. Od leta 1929 do 1931 je deloval tudi kot član vrhovnega zakonodajnega sveta. Leta 1940 je postal redni član Akademije znanosti in umetnosti, kar predstavlja priznanje njegovemu znanstvenemu delu in vplivu na razvoj pravne misli na Slovenskem. Posebno pozornost je po-

svečal razvoju in utrjevanju slovenskega pravnega izrazja, saj je bil med prvimi, ki so sistematično utemeljevali rabo slovenskega jezika v pravni znanosti. V svojem znanstvenem in pedagoškem delu se je posebej posvetil vprašanju trgovinskega prava. Zaradi zdravstvenih razlogov je leta 1945 odklonil ponudbo, da bi prevzel funkcijo prvega povojnega rektorja Univerze v Ljubljani. Kljub temu je ostal dejaven na Pravni fakulteti vse do smrti 10. decembra 1947. Njegovi kolegi so ga cenili kot zavzetega pedagoga, natančnega raziskovalca in pomembnega soustvarjalca zakonodajnega razvoja v medvojnem in povojnem obdobju.

Anton Arko